

(Ἐκ τῆς ἰ πρώτης)

Πιὸ πέρ' ἀπ' τὴν πατρίδα μου Χαλκίδα,
 Τὸ πολυκύμαντο περνώοντας τὸ στενὸ,
 Κάποιο καράβι μ' ἔφερεν ἐδῶ
 Στ' ἀμμουδιασμένο τ' ἀκρογιαλί, κ' εἶδα

Τοὺς ἥρωες νάχουν συντυχιὰ μεγάλη
 Στῆς Αὐλίδας τὴν ἀκροπελαγιά,
 Ἄλλοι μὲ τὰ σγουρόμαυρα μαλλιά
 Κι ἄλλοι μὲ τ' ἀσπρισμένο τὸ κεφάλι.

Ἐνας κρατεῖ τὰ βέλη του ἐκεῖ πέρα
 Καὶ τὴν ἀσπίδα ἄλλος ἐδῶ κρατεῖ·
 Τί περικεφαλαῖες λαμπρὲς, καὶ τί
 Θύσανοι π' ἀνεμίζουν στὸν ἀγέρα!

Ἐκ τῶν ἥρωες καθένας τους πηγαίνει
 — Τὰ ταίρια μας μᾶς τῶχουν διηγηθῆ —
 Νὰ ξαναπάρῃ στῆς Ἀσίας τῆ γῆ
 Τῆ Ῥήγισσα, τὴν ὀμορφηὴν Ἑλένη,

Ποὺ τὸ βοσκὸ τὸν Πάρην εἶχε κάμη
 Τὶς ἀσβυστες ἀνάβοντας φωτιὲς,
 Νὰ τὴν κλέψῃ στὶς ἀκροποταμιὲς
 τοῦ Εὐρῶτα ποὺ φουντώνει τὸ καλάμι.

* *

*

Ἡ καρδία μου χτυποῦσε· τὴ θεωρίά μου
 Τὴν εἶχε βάψῃ κόκκινη ἢ ντροπὴ
 Στῆς Ἀρτέμιδας τ' ἄλσος, ἀπ' ἐκεῖ
 Σὰν ἔφερνα γοργὰ τὰ βήματά μου.

*] Κοίταξε σημείωμα β'.

Κ' εἶδα! τῶν Μυκηνῶν τὸν ἄρχοντα εἶδα
Μὲ τὸ Μενέλαο τὸν ἄδερφὸ,
Τῆς Ἑλένης τὸν πρῶτο τὸν καλὸ,
Τὸν Πρωτεσίλαο καὶ τὸ Νέστορα εἶδα.

Τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Ἰδομενέα,
Τὸ Μυριόνη, τὸ Πάτροκλο θωρῶ,
Καὶ τὸν Αἶα, τοῦ Τελαμῶνα γιὸ,
Καὶ τὸν ἄλλο τὸ γιὸ τοῦ Ὀϊλέα.

Κι' ἀκόμα, στοῦ γιαλοῦ κατὰ τὰ μέρη,
Στ' ἄρμα κοντὰ νὰ στέκη νικητῆς,
Τοῦ Χείρονα τοῦ δίκαιου μαθητῆς,
Τὸν Ἀχιλλέα, στὸ δρόμο δίχως ταῖρι,

Ποὺ τὴν πολεμικὴν ἄρματωσιά του
Πίσω ζωσμένη ἂν ἔφερνε κ' ἔμπρὸς,
Τὸ δρόμο σὰ δοκίμαζε γοργὸς,
Γοργὸς ξεπέρναγε καὶ τ' ἄλογά του!